

Co ukáže trouba

Horké jaro zřejmě rozhicovalo Cimrmanovou troubu na předpovídání budoucnosti: jak jinak by mi do Posledního slova před týdnem mohla vevzít prorocká slova o tom, že největší problém české vědy tkví v nedostatku osobnosti v jejím managementu – a že navíc těch pár, které máme, boj se zástupci průměrnosti o dobrou a smysluplnou vědu pravidelně prohrává.

Byla to určitě pořádně rozhicovaná trouba. Protože jen čtyři dny poté Jeho Magnificence rektor ČVUT v autokratickém, s nikým nekonzultovaném kroku odvolal z funkce ředitele Českého institutu pro informatiku, robotiku a kybernetiku. Inu, trouba, dalo by se fatalisticky konstatovat, jenže tak prostě se to odbýt nedá. Tento institut je totiž (stále ještě) výkladní skříní české informatiky a jako re-

lativně nová instituce potřebuje a ještě nějakou dobu bude potřebovat ideje, cílevědomost a vytrvalost svého zakladatele a také jeho schopnost sestavit, nadchnout a vést tým. Pokud mu taková osobnost bude chybět, o tuto výkladní skřín české vědy, jednu z mála, kterými se můžeme chlubit, přijde. Ostatně o prvních solidárních výpovědích pracovníků institutu už se šušká – a jsou to jména, která se snadno prosadí i na pracovním trhu daleko přesahujícím český rybník.

Ale velmi pravděpodobně právě o to přece jde Salierimu (a všem podobným), když ve Formanově filmu volá: „Jsem apoštol průměrnosti!“ A jak to vypadá, i panu rektoru, který se ve světě vědy a vzdělání stal známým – tedy až do pondělka – pouze tím, že si za prorektorku vybral bývalou děkan-

ku stavební fakulty, která si předtím na své fakultě zařídila příjem přes 5,5 milionu korun ročně.

Ted' se ovšem zviditelnil zveřejněným svého dopisu o odvolání profesora Maříka. Jeho text totiž neobsahuje žádný konkrétní důvod pro takový krok, na druhou stranu ale toho filmového (nikoliv skutečného) Salieriho evokuje až mrazivě. Jen „průměrnost“ je nahrazena několikrát opakovánou „férorostí“ – jinými slovy myšlenkou, že na ČVUT musí každý něco dostat, bez ohledu na kvalitu odváděné vědecké práce. (A to nemluvím o stylistických, gramatických a zejména pravopisných chybách: Jeho Magnificence by letos u maturit asi neuspěla – třeba v kladení interpunkce má 10 chyb na necelých 4 stranách...)

Úkolem vědeckého manažera je především postarat se o to, aby in-

stituce produkovala dobré a společensky užitečné výsledky. Nemusí – a při dnešní administrativní zátěži prakticky ani nemůže – sám provádět plnohodnotný výzkum, ale musí se postarat o to, aby na něm bez rušivých vlivů mohli pracovat jeho podřízení. To je mnohorozměrný úkol, který znamená shánění a utrácet čas na schůzích, ale kromě toho i vycházet s vědeckými osobnostmi (které bývají „osobnostmi“ i v jiných směrech), umět přitom leccos překousnout a zůstávat spíše v pozadí. Pokud to manažer (či jeho ego) nezvládá, nedělá svou práci dobře.

KAREL
OLIVA

